

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 4

Kapitel 3: Reinhard Heydrich

Den störstes hängivenhet är att möta risker och faror och spela tärning med döden."

Friedrich Nietzsche

"Om att övervinna sig själv", del två, *Så talade Zarathustra*

Man kan säga att Tyskland förlorade andra världskriget inte bara innan det började, utan redan 1931, två år innan Hitler valdes till rikskansler, då han fortfarande kämpade för makten. Under det året fick Hans-Thilo Schmidt, en misslyckad ägare av en tvålfabrik, en mindre tjänst på den tyska arméns *Chiffrierstelle*, eller "chifferkontor", genom sin bror Rudolf, som då var chef för signalkåren. Kryptograferna vid *Chiffrierstelle* hade då, efter nästan tio års intensivt arbete, fulländat en kodmaskin som var långt före alla krypteringsanordningar som dittills uppfunnits. Den kallades *Enigma* och bevarade hemligheten bakom tyska militära order

från alla försök att läsa dem.

I november åkte Schmidt till Grand Hotel i Verviers i Belgien. Där överlämnade han konfidentiella dokument som avslöjade *Enigmas* hemliga funktion till en fransk hemlig agent för 10.000 mark (cirka 30.000 dollar i dagens penningvärde). "Tack vare Schmidts förräderi", skriver Simon Singh i sin historia om kryptoanalys, "var det nu möjligt för de allierade att skapa en exakt kopia av den tyska militära Enigma-maskinen" (146). Operationen för att slutligen knäcka dess koda-de meddelanden kallades av brittiska Secret Service-agenter för "the Ultra secret". Tack vare en opolitisk förrädare som förrådade sitt land för pengar skulle en värld gå under. Men inte ens *Ultra* räckte för att vinna kriget för de allierade, särskilt inte till sjöss där *Kriegsmarines* koder fortfarande inte gick att dechiffrera. I början av 1943 kapade dock britterna en u-båt med en del av koden kvar ombord. Förrädare inom *Abwehr* (den tyska militära underrättelsetjänsten) levererade resten, och från och med nu kollapsade ubåtskampanjen plötsligt. Kaptenerna på Royal Navys och U.S. Navys jagare visste var alla tyska ubåtar befann sig och började obevekligt sjunkbomba dem.

Händelserna som ledde fram till denna avgörande vändpunkt i andra världskriget började med en hemlig kamp som pågick inom Tredje riket mellan två av dess mindre kända personer: Wilhelm Canaris och Reinhard Heydrich. Ironiskt nog var båda männen gamla vänner. Heydrich, ledare för SS *Sicherheits Dienst* [SD] (SS säkerhetstjänst), hade tjänstgjort under Canaris i flottan under 1920-talet, och hans tidigare överordnade steg till posten som *Abwehrchef* 1935. Året därpå blev Heydrich chef för *Gestapo* (*Geheime Staatspolizei*, den statliga hemliga polisen, motsvarande FBI eller Scotland Yard). Hans uppgift var att spåra upp spioner och förrädare samt att främja spionage i fiendeländer. Dessa uppgifter låg normalt inom *Abwehrs* ansvarsområde, en förment icke-politisk organisation som strikt sysslade med militära problem. Men S.D. behövdes för att motverka ideologiska motståndare - både utländska och inhemska - som var fast beslutna att förstöra nationalsocialismen med alla medel. Heydrich visade sig vara ett geni när det gällde att besegra dessa osynliga fiender och kunde till stor del upphäva effektiviteten hos den hemliga underrättelsetekniken genom att snabbt spåra upp spioner och förrädare som gav England den viktiga information som gjorde att *Ultra* fungerade.

Han var inte mindre framgångsrik i offensiva hemliga operationer. Heydrich, som av Mikkelson beskrivs som "utan tvekan den mest spektakulära kuppen under hela kriget", manipulerade Stalins paranoia så till den grad genom att skickligt använda övertygande desinformation att marskalken svarade med att mörda sin egen överkommando i Röda armén. Den omfattande förlusten av Sovjetunionens professionella militära ledare visade sig i förödmjukande bakslag för lilla Finland

1940 och i axelmakterna obrutna framgångar i Ryssland året därpå.

Den 27 september 1941 utsågs Heydrich till beskyddare av tjeckiskt territorium. Han hade officiellt utsetts för att bringa ordning i detta besvärliga, improduktiva land, men i hemlighet och i första hand för att jaga en spionring som misstänktes verka inom Wehrmacht självt. Heydrich förde tjeckerna ut ur den feodala slavdom som hade dominerat dem sedan medeltiden med målet att göra dem till medlemmar av den moderna europeiska gemenskapen. I början av 1942 hade hans planer utvecklats så snabbt att tjeckerna blev det mest produktiva och rikstrogna av alla ockuperade folk - en förvandling som var desto mer anmärkningsvärd med tanke på deras folkliga hat mot Tyskland mindre än ett år tidigare. Heydrichs framgång låg i hans beslutsamhet att göra det tjeckiska samhället till en ideal nationalsocialistisk stat, där folket kände att de inte längre tillhörde något obetydligt litet land, utan var värdefulla, bidragande medlemmar av en enad kontinent. De började betrakta sig själva mindre som tjecker än som européer som kämpade för sin gemensamma existens med inte bara tyskar, utan även fransmän, skandinaver, ungrare, spanjorer osv.

Medan Heydrich uppgraderade det tjeckiska protektoratet med ena handen, upplöste han förräderiet och spionaget från rikets underjordiska fiender med den andra. Han var dem hack i häl och låste in den ena spionen efter den andra, vilket fick katastrofala följder för den brittiska militära underrättelsetjänsten. Men i februari 1942 gjorde Heydrich en chockerande upptäckt: Paul Thuemmel, en agent inom tyska *Abwehr*, spionerade för de allierade. I stället för att likvidera Thuemmel släppte Heydrich honom och lät följa efter honom. Förrädaren ledde S.D.-utredarna till de högsta nivåerna inom *Abwehr*, kanske till och med till Heydrichs gamle vän Wilhelm Canaris.

Heydrich kände inte till det djupa hat som Canaris hyste mot nationalsocialismen och den fruktansvärda, till och med avgörande skada som han redan hade åsamkat Tyskland. Sommaren 1940 fick Canaris, som ledare för Tredje rikets militära underrättelsetjänst, till exempel order om att på diplomatisk väg bana väg för samarbete med Vichy Frankrike och sedan Spanien, där Hitler skulle träffa Philippe Petain respektive Francisco Franco. Führern ansåg att deras samarbete var så viktigt att han ville vädja till dem personligen. Han var en stor beundrare av den franske marskalken, som stannade kvar vid sitt besegrade lands sida i dess mörkaste stund i juni förra året, medan sådana som Charles DeGaulle och andra som startade kriget med Tyskland lämnade Frankrike i sticket genom att fly till England.

Hitler hade tajmat sitt möte väl. Den 3 juli inledde fartyg från Royal Navy oprovocerade, smygande attacker mot den franska flottan som låg för ankar i sina nordafrikanska hamnar, Oran och Mers-el-Kebir i Algeriet. Bombplan från HMS

hangarfartyg *Ark Royal* återvände den 6:e, när deras försök att sänka det franska slagskeppet *Dunkirk* slogs tillbaka, men inte förrän en brittisk torped träffade en tändare lastad med sjunkbomber och 150 av besättningsmännen dödades. Två dagar senare attackerade fler bombplan från HMS *Hermes* det franska flaggskeppet *Richelieu* i Dakar, men blev återigen tillbakaslagna av försvararna. Så sent som i slutet av september (23-25) försökte Churchill få tag på de franska flottstyrkorna i Västafrika. I sitt försök att inta garnisonen i Dakar kämpade fransmännen så ursinnigt att de allvarligt skadade två brittiska slagskepp (HMS *Barham* och *Resolution*) och skickade iväg hans invasionsförsök.

Dessa segrar återställde den franska självkänslan efter nederlaget mot den tyska Wehrmacht och innebar ett allvarligt slag mot den brittiska moralen, särskilt inom Royal Navy. Under de två första dagarna av engelsk aggression mot sina forna vapenbröder hade 1.297 franska sjömän dödats; fler hade blivit fruktansvärt skållade av hav av brinnande olja, deras fartyg hade sänkts eller skadats svårt. Churchill hävdade att räderna mot hans allierade knappt två månader tidigare var för att förhindra att fartygen togs över av Tyskland. Men Hitler var aldrig intresserad av den franska flottan; han hade inte för avsikt att slösa bort sina dyrbara oljereserver, som var öronmärkta för Panzer, på dyra och sårbara krigsfartyg.

Följaktligen tillät han att de franska fartygen bemannades och till och med beväpnades uteslutande av franska sjömän enligt en särskild bestämmelse, där försök av tyskar, italienare eller briter att beslagta flottan skulle resultera i att de sänktes innan de kunde tas. Med andra ord gjorde Führern det omöjligt för sig själv - eller någon annan - att stjäla de franska fartygen. Churchill visste detta, liksom resten av världen, eftersom avtalet hade publicerats som förstasidesartiklar i alla större tidningar på jorden. Även om de allierade fortsatte att utmåla Hitler som en opålitlig lögnare, bevisade en hemlig marin konferens som hölls i hans högkvarter i Wolfsschlucht den 20 juni 1940 att han trodde på vad han sa. Storamiral Raeder rapporterade angående Frankrikes höga flotta: "Führern önskar avstå från att vidta några åtgärder som skulle påverka den franska hedern."

Churchills verkliga motiv för att beordra den fega operationen var att hämnas på Frankrike för att landet hade haft fräckheten att underteckna ett vapenstillestånd med de föraktliga nazisterna, trots att han förrådde den franska armén i fält under fälttåget 1940 och försäkrade sig om dess nederlag (se nedan). Churchill hade andra motiv för aggressionen. Den pro-allierade *Marshall-Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* medgav: "För att uttrycka det rakt på sak, Churchill ville slå ett mäktigt slag till låg kostnad för att galvanisera den brittiska nationella och internationella opinionen. Som han skrev i *The Second World War*: 'Här var detta Storbritannien som så många hade räknat ner och ut, som främlingar hade trott skulle darra på randen till kapitulation inför den mäktiga makt som stod

uppställd mot henne, som slog hänsynslöst mot sina käraste vänner från i går och för en stund säkrade sig det obestridda kommandot över havet' (sic, brittiska flottstyrkor slogs tillbaka av de franska försvararna)" (vol I, 229).

När han, enligt samma källa (226, 227), föreslog militära åtgärder mot sina "käraste vänner från igår" för Royal Navys befälhavare North och Somerville, blev de "förskräckta och förvånade". Mer än tjugo år senare (1962) grämde sig flottans amiral (pensionerad) Sir John H.D. Cunningham fortfarande vid blotta minnet av Churchills väpnade förräderi mot en överraskad allierad som "förfärligt skamligt; förfärligt dumt" (229). Genom att föra ett fullskaligt krig - inte bara mot ett neutralt land, utan mot en tidigare allierad bara åtta veckor tidigare - begick Churchill ett verkligt krigsbrott av första magnituden. Dagen efter hans lömska attack avbröt fransmännen de diplomatiska förbindelserna med Storbritannien och skickade sedan en bombräd mot Gibraltar som vedergällning. Churchill avstod från att förklara krig, eftersom det skulle ha gett Hitler vad Führern ville ha: en militär allians med fransmännen.

Hatet mot de dubbelspelande briter hade aldrig varit så stort i Frankrike tidigare, och Hitler försökte dra fördel av den folkliga stämningen genom att be Petain om en allians mot England. Med tanke på den senaste tidens händelser kände sig marskalken tvungen att lyda, så utsikterna för ett fransk-tyskt samarbete såg goda ut. General Franco var ännu mer angelägen om att hoppa in i striden. Han njöt av möjligheten att komma till rikets hjälp i dess kristid, precis som tyskarna hade hjälpt honom till seger i det spanska inbördeskriget. Men innan Führern träffade Petain och Franco för att bekräfta deras allianser, informerade Canaris dem personligen i största förtroende, som en gammal soldat till sina vapenbröder, att Tyskland var dömt att förlora kriget, och att de båda statsmännen, om de älskade sina länder, aldrig skulle gå med på någon form av överenskommelse med Hitler. De blev förvånade över att få höra en sådan nyhet, men eftersom den kom från ingen mindre än chefen för Tysklands egen militära underrättelsetjänst var de benägna att tro honom, trots Hitlers obrutna rad av framgångar på alla fronter vid den tiden.

Franco var särskilt sårbar för Abwehrchefens undergrävande verksamhet, eftersom han var en gammal personlig vän till den insmickrande Canaris, på vars kontor det hängde ett stort fotografi, inte av hans Führer, utan av den spanske generalissimusen. När Hitler besökte Petain vägrade marskalken, trots att han fortfarande var vänlig, oförklarligt nog alla förslag till samarbete; hans inställning hade ändrats. För sitt stöd mot England hade Hitler erbjudit sig att återuppbygga den franska flottan, men inte ens denna oöverträffade generositet påverkade Petain. Ett år senare, i början av juli, fortsatte Churchill att kriga mot sin forna allierade när han inledde en kraftfull invasion av det neutrala Syrien. De franska

försvarens blev överväldigade, men inte förrän britterna hade åsamkats cirka 2.500 dödsoffer. En sådan aggression - erövringen av franskt territorium, dödandet av tusentals franska civila i terrorattacker och sänkningen av franska fartyg med hög dödlighet - var mer än tillräckliga skäl för marskalken att förklara krig mot England. Men Canaris hade förgiftat hans sinne med allvarliga tvivel om framtiden, osäkerheter som hindrade honom från att fatta rätt beslut.

Efter det nedslående mötet med Petain blev Hitler på samma sätt avvisad i Hendaye, vid den spanska gränsen, av Franco, vars erövring av Gibraltar skulle ha säkrat segern i Medelhavet och oundvikligen i Nordafrika. Detta var den operation som Führern hade i åtanke vid den här tiden. Han ville ha en allians mellan Tyskland, Italien, Frankrike och Spanien för att driva ut britterna från Medelhavet. Utan Canaris diplomatiska sabotage skulle en sådan allians utan tvekan ha ingåtts och krigsförloppet radikalt ha förändrats till axelmakternas fördel. Men hans diplomatiska sabotage slutade inte i Frankrike eller Spanien. Han försökte på samma sätt avråda Bulgarien, med sina värdefulla oljereserver, från att ansluta sig till axelmakterna, men misslyckades när kung Boris allierade sitt land med Tredje riket den 1 mars 1941. Som en feg hämnd lät Canaris förgifta monarken två år senare.

I likhet med andra aristokrater som i skuggorna konspirerade mot sitt eget folk "saknade Canaris aldrig pengar för att upprätthålla ett bekvämt och kultiverat liv hemma" (Manvell, 41) - inte ens under de mörkaste dagarna efter första världskriget, då miljoner fattiga tyskar svalt ihjäl. Han var son till en industriman i Ruhrområdet och var fast besluten att behålla sin ärvda förmögenhet framför alla andra överväganden. Det kan ha funnits en annan faktor som inte bara på ett förståeligt sätt genererade hans inbitna hat mot nationalsocialismen, utan som också skilde honom från hans medförrädare. Canaris var möjligen jude. Han var bland sina närmaste vänner mystiskt känd som "den lille levantinaren" (Manvell, 39) och hade sina rötter, inte i Tyskland, utan i Lombardiet, där judar hade haft en blomstrande handelsrörelse sedan den italienska renässansen. En obekräftad rapport (Britton, 26) nämner i en fotnot att "Wilhelm Canaris" egentligen var född Moses Meyerbeer. Manvell och Fraenkel understryker hans eventuellt icke-ariska bakgrund genom att förklara att Canaris "till och med lyckades (med hjälp av falska papper) få in judar i *Abwehr*, män som överstarna Simon och Bloch" (140). Med judar i ledningen för sin egen militära underrättelsetjänst kunde Hitler knappast ha förväntats vinna kriget.

På våren 1942 började Heydrich identifiera Canaris (eller Meyerbeer?) som den farligaste förrädaren i Tredje riket. Enligt SD-officeren Walter Schellenberg kände sig Heydrich "säker på att Canaris hade förrätt datumet för attacken i väst, men han ville ändå inte gå vidare mot honom än. Han skulle vänta och samla in mer bevis. "Du får inte låta dig invaggas i sömn av honom", varnade Heydrich mig.

Den dag skulle dock komma då Canaris skulle straffas för all den skada han hade orsakat regimen" (Schellenberg, 405-6). I själva verket hade Canaris inte bara informerat britten om Tysklands framryckning mot Frankrike, utan även två gånger varnat dem för den förestående attacken mot Sovjetunionen (Manvell, 150).

Canaris började äntligen bli försiktig bland lojala element i Wehrmacht. Fältmarskalk Wilhelm Keitel "hade till och med tillrättaviserat honom för de ständiga varningar som han, i egenskap av chef för den militära underrättelsetjänsten, ansåg det vara sin plikt att ge" (Manvell och Fraenkel, 150). Och Heydrich började närma sig Abwehrförrädaren. "Jag märkte nu för första gången tecken på en inre trötthet hos Canaris", minns Schellenberg. "Han var utsliten av den ständiga inbördes konflikten. Heydrichs iskalla taktik under de senaste månaderna började visa sin effekt. Han kände sig osäker och rastlös och, eller så trodde jag, något som liknade en fysisk rädsla för Heydrich" (Schellenberg, 406). Schellenbergs intryck bekräftades av en av Canaris tidiga biografer; amiralen var "uppriktigt sagt livrädd för Heydrich, som han en gång kallade 'det smartaste av odjur'. Trots att han aldrig verkade nervös med Hitler, hur svåra omständigheterna än var, störde ett telefonsamtal från Heydrich honom hela dagen" (Abshagen, 202).

En panikslagen Canaris informerade britten om att om Heydrich inte eliminerades omedelbart skulle de förlora alla sina kontakter i Tyskland efter några veckor. I en rättvis kamp hade tyskarna alltid vunnit och skulle fortsätta att vinna, tills den slutliga segern var deras. De allierades enda hopp för överlevnad var spionage. Heydrichs tjeckiska utställning hade också kommit under slutlig övervägande för genomförande i alla de ockuperade områdena, där de hårdhänta aristokraterna i den tyska armén var ansvariga. Enligt Mikkelson förväntade sig Heydrich "inget mindre än att ersätta den ineffektiva och korrupta arméförvaltningen i Frankrike och möjligen i alla territorier. De allierade ledarna i Moskva och London var livrädda. Tänk om Heydrich och SS tog över alla territorier och fick tiotals miljoner fransmän, belgare, holländare, danskar, norrmän, polacker, slavar, ukrainare och vitryssar att samarbeta effektivt i en super-SS-stat? Kriget kunde vara förlorat! Det är uppenbart att Heydrich var den farligaste mannen i Tredje riket och att han måste elimineras till varje pris."

Churchill, som var oroad över situationens allvar, beordrade några utlandsstationerade tjeckiska lönnmördare att landsätta med fallskärm nära Prag. På morgonen den 27 maj attackerade de den öppna, obebakade bilen som Heydrich färdades i. Deras handgranat exploderade på körbrädan och skadade honom dödligt. Han var smärtpåverkad i några dagar och avled sedan kl. 04.30 den 4 juni 1942. I kölvattnet av mordet på honom led Rommels *Afrikakår* ett svårt nederlag vid El Alamein, och bara några veckor senare omringades 6:e arméns 22 divisioner med

330.000 man vid Stalingrad - de två mest avgörande slagen under andra världskriget. I båda fallen kände Churchill och Stalin till tyskarnas stridsplaner innan de gav sig ut på slagfältet.

Det fanns förmodligen inget som mer grafiskt illustrerade den vändpunkt som hade nåtts i och med Heydrichs död än kriget till sjöss. När han mördades nåddes den absoluta höjdpunkten i Tysklands ubåtskampanj, då 190 allierade fartyg sänktes, det största antal som ubåtarna någonsin lyckats sänka. Redan nästa månad började deras framgångar avta. Det var ingen tillfällighet att axelmakterna hade vunnit fram till mordet på honom, men därefter började förlora stadigt.

Heydrich var kanske bara dagar från att arrestera Canaris och stänga det judeförföljda *Abwehr*, vilket oundvikligen skulle få ödesdigra konsekvenser för alla konspiratörer i generalstaben. Men efter mordet på Heydrich blev Gestapos utredare distraherade av en tydligen mer angelägen spionring i Tyskland, *Die rote Kapelle* ("Röda orkestern"). Den sattes upp och drevs av Leopold Trepper, en kommunistisk jude som efter kriget emigrerade till Israel. Liksom sina motsvarigheter i *Abwehr* och generalstaben var Treppers förrädare överklassdilettanter, däribland en amerikansk judinna och "en fattig preussisk aristokrat" (Manvell, 166). Detta upproriska slödder, som till och med inom sig själva kallades "den kommunistiska aristokratin", ägnade sig också åt vad de ansåg vara intellektuellt fashionabla flirtar med marxismen i sovjetisk stil för att skilja sig från vulgära nazister.

Med Treppers hjälp (10.000 mark, mobila tryckpressar och flera radiosändare) skapade de ändå "en organisation för underrättelsearbete och främjande av politisk propaganda som i betydande utsträckning hotade den nazistiska krigsmaskinen" (Manvell, 166). Röda Orkestern placerade ut agenter i Luftwaffes generalstab, i Foreign Broadcasts Monitoring Service och till och med i den tyska regeringen själv. Även om Treppers *Röda Orkester* så småningom utplånades av Gestapo och S.D., avledde dess förföljelse och utrotning uppmärksamheten från *Abwehr* och armén.

Under tiden kunde kontraspionaget inte tro att Tysklands egen militära underrättelsetjänst var ett yngelkammare för förrädare. Under åren efter mordet på Heydrich återupptog Canaris sin roll som Tysklands mest dödliga cancer, tills han avslöjades i det misslyckade attentatet mot Hitler den 20 juli 1944. Åtta månader senare dog "den lille levantinaren" naken i galgen. Det var för sent! Vid det laget hade han och hans förrädarkollegor i generalstaben försett de allierade med allt de behövde för att vinna kriget. Hitler var som en blind boxare som kämpade mot numerärt överlägsna motståndare som kände till varje drag långt innan han gjorde det.

Som Mikkelson skriver: "De allierade ledarna i London och Moskva visste exakt

vad som stod på spel. Deras mord på **SS-Obergruppenführer** Reinhard Heydrich garanterade att Tredje riket skulle krossas av de allierades överväldigande antal."

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLJEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
by Julius Streicher
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
by Heinrich Hoffmann
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**